

δυστυχοῦς ζώου, τῷ ἐπροξένησα πληγὴν, τὴν ὁποίαν, διὰ τὴν πεισθίτη, δύνασθε νὰ ἴδῃτε ἰδίους ὀφθαλμοῖς.

Οἱ χωροφύλακες ἠθέλησαν νὰ ἀναχωρήσωσιν· ἀλλ' ἡ γραία τοὺς παρεκίνησε νὰ φάγωσι καὶ ἐσυμφώνησαν νὰ συνοδεύσωσι τὸν ὑπάλληλον, διότι καὶ οὗτοι ἐμελλον νὰ πορευθῶσιν εἰς τὸ δάσος, τὸ ὁποῖον ἐκαίετο εἰσέτι.

Οἱ στρατιωτικοὶ ἔφαγον καὶ ἔπινον ὡς πρέπει εἰς ἀνθρώπους χωροφύλακας.

Μετὰ ταῦτα συνδιελέχθησαν μετὰ τῆς Λαμβερτέας· τότε ὁ Κ. Λαβάλμος λαβὼν τὸν λόγον ἠρώτησεν αὐτὴν ἀπὸ τί ἀπέθανεν ὁ σύζυγός της.

— Φεῦ! κύριέ μου, εἶπεν ἡ χήρα, ἀπὸ ἀσθένειας ἀνίατον τὴν τοῦ γήρατος. Τί ἀνδρείος καὶ ἄξιός ἦτο, τί χριστιανός, ὦ ἄγ. Ἰωάννη βιπτιστά! Μετὰ χαρᾶς ἤθελε πέσει εἰς τὸν βαθύτατον λάκκον τοῦ Λαβιτέλλου (Lauvitel) διὰ νὰ μὴν ὑποφέρω ἐγὼ πολὺ. . . Καὶ ἀπέθανε μετὰ τριάνοντα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν γάμον!

Ἀλλὰ διατί δὲν τὸν ἐνταφιάσατε; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ ὑπάλληλος.

— Διότι τοῦτο δὲν γίνεται ἀπεκρίθη ἡ γραία· ἴσως γνωρίζετε ὅτι ὁ Κ. δὲν ἐγεννήθη εἰς τὸ Oysans, ὅτι οὐδόλως ἐγινώριζε τὰ ἔθνη καὶ ἔθιμα τοῦ εἰς παντοτεινὴν χειμῶνα ὑποκειμένου τόπου τούτου. «Ἡμεῖς κατὰ πολλὰ διαφέρομεν τῶν κατοίκων τῶν πεδιάδων» τὸ κλίμα μας, ἡ φύσις τῆς γῆς μας, ἀποτελοῦν ἰδίαν καὶ σκληρὰν ὑπαρξίν τὴν ὁποίαν μέχρι τινὸς βαθμοῦ γνωρίζομεν νὰ μετριάζωμεν. Εἰς τὴν προσέγγισιν τοῦ θνητοῦ, πληροῦμεν τὰς οἰκίας μας με σιτία, καὶ παραφυλάττομεν τὴν διάβασιν τῶν βιβλιοπωλῶν διὰ νὰ ἀγοράσωμεν θρησκευτικὰ βιβλία ἢ ἡμερολόγια. Σπουδάζομεν καὶ ἐξακτοῦμεν τὴν κεφαλὴν μας, διὰ νὰ βραχιόνες μας ἀργούσι· διὸ εἴμεθα πλέον πεπαιδευμένοι τῶν ἐν τοῖς πεδίοις κατοικούντων. Τὸ σφάλμα μας εἶναι ὅτι ὑπεραγαπῶμεν τὰς δικας· εἴμεθα ἀκόμη καὶ φιλάργυροι· ἀλλ' ἡ φιλαργυρία αὕτη προέρχεται ἀπὸ τὴν πτωχείαν τῆς γῆς μας.

Ἡ χιὼν ἐπιστρωφύεται περίξ τῶν διεσπαρμένων οἰκίσκων μας· τότε αἱ συγχωνωναίαι καθίστανται ἀδύνατοι ἢ λίαν ἐπικίνδυναι· ἐκάστη οἰκογένεια, περικελεισμένη εἰς τὸν οἶκόν της, πρέπει νὰ ὑποτάσσεται εἰς γενικὸν ἀποκλεισμόν, ἐνίστε πολὺ διαρκοῦντα καὶ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται τις ἀκριβῶς νὰ προῖη τὸ τέρμα. Διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τούτου ἂν συμβῇ νὰ ἀποθάνῃ τις, εἶναι ὑποχρεωμένοι οἱ συγγενεῖς νὰ βίλλωσι προσωρινῶς τὸ σῶμά του εἰς κιβώτιον, ἢ εἰς σάκκον καὶ νὰ ἐμποδίζωσι τὴν διάλυσιν τούτου δι' ἀρωματικῶν βοτάνων, τὸ δὲ ἔαρ ἅμα ἐπαναληφθῶσιν αἱ σχέσεις καὶ ἡ χιὼν διαλυθῇ, θάπτουσι τοὺς νεκρούς.

Ὁ μακαρίτης σύζυγός μου περιμένων τὸ τελευταῖον τοῦ ἀσυλον, ἀναπαύεται εἰς τὴν σκευοθήκην, ἥτις ἀνῆκεν εἰς τοὺς μοναχοὺς τοῦ Oulx· καὶ δὲν ὑπάρχει κατάλυμα ἱερώτερον, ἀξιοπρεπέστερον ἐκείνου τὸ ὁποῖον περιέχει τὰ λείψανά του.

Ὁ Κ. Λαβάλμος, ἐνισχυθεὶς ἐτι μᾶλλον διὰ τῶν χωροφύλακων ἐξετέλεσεν μετ' ἐπιτυχίας τὴν ἀποστο-

λήν του καὶ ἐπανῆλθε ταχέως εἰς τὴν οἰκογένειάν του· ἡ ἔκθεσις αὕτη τῶν δυστυχιῶν του, ἐχρησίμειυεν ὡς θέμα διμιλίας μιᾶς ὁλοκληροῦ ἐσπέρας.

E. I. Σ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ ΒΙΟΣ.

Μεταξὺ διαφόρων ἡγεμονίδων τῆς Αἰγύπτου ἐπισημότερα ἀνεδείχθη ἡ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλήτου πρωτότοκος θυγάτηρ, γεννηθεῖσα περὶ τὰ τέλη τοῦ 69 Π. Χ. ἔτους. Ὁ πατὴρ αὐτῆς ἀποθανὼν ἄφησεν αὐτὴν δεκαεπταετῇ καὶ διώρισεν εἰς τὴν διαθήκην αὐτοῦ κληρονόμον τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ καὶ τὸν νεώτερον αὐτῆς ἀδελφὸν Πτολεμαῖον, ὃν ὥρειλε νὰ συζευχθῇ καὶ νὰ συμβασιλεύωσι. Τὰ προσωπικὰ αὐτῆς θέληγτρα, ἐνεκα τῶν ὁποίων ἔσχε τοσαύτην φήμην, ἀνεφάνησαν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, αὐτὴ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀππιανοῦ (Β. C. v. 8.), ἐνῶ ἦτον ἐτι δεκαπενταετῇ, κατεγοήτευσεν τὴν καρδίαν τοῦ τότε ἐν Αἰγύπτῳ μετὰ τοῦ Γαβίνιου διατρίβοντος Ἀντωνίου. Ἡ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Πτολεμαίου βασιλεία δὲν διήρκεσε πολὺ, καθότι ὁ Πτολεμαῖος, ἡ μᾶλλον ὁ Ποθινός καὶ ὁ Ἀχίλλας, οἱ κυριώτεροι αὐτοῦ σύμβουλοι, ἀπέβαλον αὐτὴν τοῦ θρόνου, περὶ τὸ 49 Π. Χ. ἔτος, μεταβᾶτα εἰς Συρίαν συνήγαγε στρατὸν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐσχόπει νὰ καταναγκάσῃ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς, νὰ ἐπαναγαγῇ αὐτὴν εἰς τὸν θρόνον. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ παρουσιάσθη εὐκολώτερός τις τρόπος· τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐλθὼν ὁ Καῖσαρ εἰς Αἴγυπτον πρὸς καταδίωξιν τοῦ Πομπηίου, ἀνέλαβε νὰ συμβιβάσῃ τὰς μεταξὺ τοῦ Πτολεμαίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας διενέξεις (Καισ. Β. C. iii. 103. 107.) Πληροφορηθεῖσα τὰ περὶ τῆς ἐρωτολήπτου διαθέσεως τοῦ Καίσαρος, ἀπεφάσισε νὰ ὠφελθῇ ἐκ τούτου, καὶ, εἴτε κατ' αἴτησιν αὐτοῦ, κατὰ τὸν Πλούταρχον, ἢ αὐτομάτως κατῴρρωσε νὰ εἰσέλθῃ λάθρα εἰς τὸ παλάτιον ἐνθα οὗτος κατέλυε, καὶ διὰ τῶν προσωπικῶν θελήγτρων καὶ τῆς γοητευτικῆς φωνῆς αὐτῆς, ἐτι δὲ διὰ τῶν δελεαστικῶν τρόπων τοσαύτην ἔσχεν ἐπ' αὐτοῦ ἰσχύν, ὥστε ἀντὶ δικαστοῦ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της, ἔγινε συνήγορος αὐτῆς (Δίκ. Κατ. Μ6. 35.) Κατὰ τὸν Πλούταρχον, αὐτὴ εἰσῆλθεν εἰς τὰ δώματα τοῦ Καίσαρος τυλιγμένη ἐντὸς ἱστοῦ, τὸν ὁποῖον ἔφερεν πρὸς τὸν Καῖσαρον δῶρον ὁ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτῆς διατελὼν Ἀπολλόδωρος. Ὅπως δὲ καὶ ἂν ἔγινεν, αὕτη κατῴρρωσε πληρέστατα τὸν σκοπὸν της, καὶ ἀνεκτήρατο τὸν θρόνον της, διὰ τὸ ὁποῖον ἡγανῶκτησε καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς καὶ οἱ Αἰγύπτιοι καὶ ἐνέπλεξαν τὸν Καῖσαρον εἰς πόλεμον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐκινδύνευσεν προσωπικῶς, ἀλλ' ἐτελείωσεν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ὁ νέος Πτολεμαῖος, ἐρονέυθη, ἢ πιθανῶς ἐπνίγη εἰς τὸν Νεῖλον. (Liv. Ep. 112 Hist. B. Alex. 31. Δίων Κασ. Μ6. 43) καὶ οὕτω ἡ Κλεοπάτρα ἐβασίλευσε μόνη. Διὰ νὰ καταπραυνθῶσι δὲ οἱ ἐρεθισμένοι Αἰγύπτιοι,

πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ Κλεοπάτρα ἐρέρετο τυραννικῶς, ἤλυθεν αὐτὴν ὁ Καίσαρ μετ' ἄλλου ὁμωνύμου τῷ φονευθέντι ἀδελφοῦ αὐτῆς, παιδὸς ἐνδεκαετοῦς ἔτι ὄντος, τὸν ὁποῖον καὶ ἔλαβε σύζυγον φαινομένως.

Ἐνὸς μὲν ὁ Καίσαρ ἦτον εἰς τὴν Αἴγυπτον ἡ Κλεοπάτρα συνέζη μετ' αὐτοῦ ἀνυποκρίτως. Ἦθελε κρατήσῃ αὐτὸν ἔτι περισσότερον ἐνταῦθα, ἢ ἤθελε φύγει μετ' αὐτοῦ εἰς Ῥώμην, ἂν ὁ μετὰ τοῦ Φαρνάκου πόλεμος δὲν ἀπέσπα αὐτὸν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας αὐτῆς. Μολοντοῦτο μεταβάττα ἔπειτα εἰς Ῥώμην, μετὰ τοῦ φαινομένου συζύγου αὐτῆς, ἐντάμωσεν αὐτὸν καὶ ἐξηκολούθη νὰ ζῇ μετ' αὐτοῦ ἀναφανδόν, οἰκοῦσα ἐντὸς τῆς ἰδίας αὐτοῦ οἰκίας εἰς χωριστὰ δωμάτια· ὅπερ ἐπέειραζε τοὺς Ῥωμαίους. περὶ τῆς εἰς Ῥώμην ἐπισκέψεως αὐτῆς ἀνεφύησαν δισταγμοὶ τινες, ἀλλ' αἱ ὁμόφωνοι μαρτυρίαι τοῦ Κικέρωνος (ad Ah. Xiv. 8.) τοῦ Δίωνος Κασίου (Μγ. 27.) καὶ τοῦ Σουετωνίου (Caes. 35.) φαίνονται θετικαὶ ἐνεπλήσθη τιμῶν καὶ δώρων παρὰ τοῦ Καίσαρος καὶ φαίνεται ὅτι ἔμεινεν ἐν Ῥώμῃ μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ 44 Π. Χ. ἀπέκτισεν ἐξ αὐτοῦ υἱόν, ὅστις ὠνομάσθη Καισαρίων, καὶ ὅστις ἐφονεύθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου. Ὁ Καίσαρ ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ὡς ἴδιον υἱόν του, μολονότι ἡ γνησιότης αὐτοῦ διεφίλονεικεῖτο ὑπὸ τινων συγχρόνων, καὶ ὁ χαρακτήρ τῆς Κλεοπάτρας συντελεῖ εἰς τὰς ὑποψίας ταύτας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος ἡ Κλεοπάτρα ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον· γενομένων δὲ τῶν ἐμφυλίων ταραχῶν ἔλαβε τὸ μέρος τῆς Τριανδρίας καὶ ἐβόηθη κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν τὸν Δολαβέλλαν, ἀνισταθεῖσα εἰς τὰς ἀπειλὰς τοῦ Κασίου, ὅστις ἡτοιμάζετο νὰ προσβάλῃ αὐτὴν, ὅτε προσεκληθῇ ὑπὸ τοῦ Βρούτου ν' ἀποσυρθῇ. Μετὰ τὴν ἤτταν τοῦ Δολαβέλλα ἐξέπλευσεν ἡ ἰδία μετὰ μεγάλου στόλου πρὸς βοήθειαν τοῦ Ἀντωνίου, ἀλλ' ἐκ τρικυμίας καὶ ἀσθενείας ἐμποδίσθη νὰ ἐνωθῇ μετ' αὐτοῦ. Ἐν τοιοῦτῳ ἡ πρᾶξις αὐτῆς ἐδείξεν ἀρκούντως τὴν εἰς τὴν μνήμην τοῦ Καίσαρος ἀφοσίωσιν αὐτῆς, (ἣτις ἦτον εὐκρινής) καὶ ἐχορήγησεν εἰς αὐτὴν ἐπιχειρήματα πρὸς τὸν Ἀντώνιον, ὅστις ἐν τέλει τοῦ 41 ἔτους, ἐλθὼν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, προσεκάλεσε τὴν Κλεοπάτραν νὰ παρευρεθῇ, διὰ νὰ μὴ ὑποτεθῇ ἄλλως ὅτι ἀρνεῖται νὰ συνεργήσῃ μετὰ τῆς τριανδρίας κατὰ τῶν φονέων τοῦ Καίσαρος. Ἦτον ἥδη εἴκοσι καὶ ὀκτὼ ἐτῶν, εἰς τὴν τελειότητα ὀρίμου καλλονῆς, ἣτις ἐνωμένη μετὰ τῶν προτερημάτων τοῦ νοὸς καὶ τῆς εὐγλωττίας αὐτῆς, καὶ ἀναζωπυρωθείσης τῆς ἀρχαίας ἐντυπωσεως, ἦν ὡς εἰρηται ἐπρόξενισεν δεκαπενταετῆς ἔτι εἰς τὸν Ἀντώνιον, ἐκέρθησεν ἐντελὼς τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ ἐγένετο ἀπὸ τοῦδε ὅλως ἀφοσιωμένος ἐραστῆς καὶ δέσμιος αὐτῆς. Εἰς τὸν Πλούταρχον ἀναγινώσκομεν σπουδαίας περιγραφὰς τοῦ εἰς Κύδον τῆς Κιλικίας πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ Ἀντωνίου πλοῦ αὐτῆς, καὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν διασκεδάσεων τὰς ὁποίας ἔκαμε, αἵτινες ἦσαν περιβόητοι, οὐχὶ μόνον διὰ τὴν φιλοκαλίαν καὶ ποικιλίαν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν λαμπρότητα καὶ ἀδρὰν δαπάνην· καὶ ὁ Ἀθήναιος περιγράφει τοιαύτην τινα. (Δ. 29) πρώτη χρῆσις ἦν ἔκαμε τῆς ἐπιβροχῆς αὐτῆς ἡ Κλεοπάτρα ἦτον νὰ ἐπι-

φέρῃ τὸν θάνατον τῆς νεωτέρας ἀδελφῆς αὐτῆς Ἀρσινόης, ἣτις εἶχε ποτε ἀντιποιηθεῖ τὴν βασιλείαν τῆς Αἰγύπτου (Α.π. Σ. 8. 9. Διε. Κασ. Μγ. 24.) Καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Πτολεμαῖον φαίνεται ὅτι ἐξόντωσε διὰ δολητηρίου· ἐτιμώρησεν ἔτι ἓνα τῶν στρατηγῶν αὐτῆς, τὸν Σεραπίωνα, βοηθήσαντα τὸν Κάσιον ἐναντίον τῶν διαταγῶν αὐτῆς· ἔλαβε δὲ εἰς χεῖρας καὶ ἀνθρωπὸν τινα τὸν ὁποῖον εἶχον παραπεποιημένον οἱ Ἀράδιοι διὰ νὰ παρουσιασθῇ ὡς ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ἀπολεσθεὶς ἄλλος ἀδελφὸς αὐτῆς Πτολεμαῖος. Οὗτοι πάντες ἀπεσπάρθησαν ἱεροσούλως ἀπὸ τὰ θυσιαστήρια τῶν ναῶν· ἀλλ' ὁ Ἀντώνιος, ὡς μαυθάνομεν καὶ ἐκ τοῦ Δίωνος καὶ ἐκ τοῦ Ἀππιανοῦ, ἦτον τοσοῦτον πεπειθμένος ὑπὸ τῶν θελγῆτρων τῆς Κλεοπάτρας, ὥς ἐλογίζετο οὐδὲν πάντα δεσμὸν θρησκευτικὸν ἢ φιλόναυτον. (Α.π. Σ. 9. Δι. Κασ. Μγ. 24) Ἡ Κλεοπάτρα ἐπέστρεψεν ἥδη εἰς Αἴγυπτον, ὅπου ὁ Ἀντώνιος διέτριψε καιρὸν τινα μετ' αὐτῆς, ἀναφέρουσι ὅτι ἡ δίαιτα αὐτῶν ἦτον πολυτελεστάτη καὶ τὸ κράτος αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Ἀντωνίου ἀπόλυτον. Καὶ εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις καθορᾶται ὁ φιλόδοξος αὐτῆς χαρακτήρ, ἰδίως δὲ εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου ἀναφερόμενον ἀλιευτικὸν ἀνέκδοτον (Πλουτ. Ἀντ. 29.) Ἡ μετὰ τοῦ Ἀντωνίου σχέσις αὐτῆς διεκόπη ἐπὶ βραχὺ ἕνεκα τοῦ μετὰ τῆς Ὀκταβίας γάμου αὐτοῦ, ἀλλ' ἀνενηώθη πάλιν ὅτε αὐτὸς ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Ἰταλίας, καὶ ἔτι ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς κατὰ τῶν Πάρθων ἐκστρατείας, ὅτε αὐτὴ ὑπῆγεν εἰς Συρίαν πρὸς ἐντάμωσιν αὐτοῦ, φέρουσα μεθ' ἐαυτῆς χρήματα καὶ ἐφόδια διὰ τὸν στρατὸν αὐτοῦ· ὁ Ἀντώνιος ἐπανελθὼν τότε εἰς Αἴγυπτον εὐχαρίστησε τὴν φιλοδοξίαν αὐτῆς, ἐπικληρώσας εἰς τὰ μετ' αὐτοῦ τέκνα αὐτῆς πολλὰς ἐκ τῶν κατακτηθεισῶν χωρῶν. (Δίων Κασ. Μθ. 32.) Κατὰ τὸν Ἰώσηπον (Ἀρχαιολ. ΙΕ. 4. §. 2.) διαρκούσης ἔτι τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ἀντωνίου, ἡ Κλεοπάτρα ἐπορεύθη εἰς τὴν Ἰουδαίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀντώνιος εἶχε παραχωρήσει εἰς αὐτὴν, ἐνδῶσαντος ἀναγκαίως τοῦ Ἡρώδου, ἐπειράθη δὲ νὰ κερδήσῃ τὸν Ἡρώδη διὰ τῶν θελγῆτρων αὐτῆς, σκοπὸν ἔχουσα ἴσως τὴν καταστροφὴν του, ἀλλ' ἀπέτυχεν καὶ ἐκινδύνευσεν μάλιστα νὰ θανατωθῇ παρ' αὐτοῦ. Ἡ εἰδησις, πλὴν, ὅτι ἡ Ὀκταβία ἀνεχώρησεν ἐκ Ῥώμης καὶ ἤρχετο εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς Ἀντώνιον, ἐπρόξενισεν εἰς τὴν Κλεοπάτραν σύγχυσιν, φοβηθεῖσθαι μὴ ἀπωλέσῃ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιβροχὴν αὐτῆς· ὅθεν ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν ὅλα αὐτῆς τὰ θελγῆτρα καὶ ἐρωτοτροπίας, διὰ νὰ δυνῇ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἰσχύιν της, ἐθρήνηε διὰ τὴν τύχην αὐτῆς τοῦ νὰ θεωρῇται ἀπλῶς ἐρωμένη τοῦ Ἀντωνίου καὶ ὑποκειμένη νὰ ἐγκαταλειφθῇ παρ' αὐτοῦ κατ' ἀρέσκειαν· ὑπεκρίθη ὅτι ἐπασχεν ἡ ὑγεία της, καὶ, ἐν συντόμῳ, καταβαλοῦσα πάσας τὰς δυνάμεις αὐτῆς, ἐπέτυχεν (Πλουτ. Ἀντ. 53.) ἀπὸ τοῦδε ὁ Ἀντώνιος φαίνεται ὅλως τετυφωμένος ἐκ τῆς ἀφοσίωσεως αὐτοῦ καὶ πρόθυμος νὰ περιποιῇται ὅλας τὰς φαντασίας τῆς Κλεοπάτρας καὶ νὰ ἐνδίδῃ εἰς αὐτάς. Βλέπομεν ὅτι αὐτὴ περιποιήθη εἰς ἑαυτὴν τὸ ὄνομα τῆς Ἰσιδος· ἡκροᾶτο τοὺς πρέσβεις ἐνδεδυμένη ὡς αὕτη· ὠνόμασε τὸν Ἀντώνιον Ὅσιριν καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς Ἡλίους

Σελήνας, καὶ ἀνέδειξεν αὐτὰ κληρονόμους χωρῶν ἀπεράντων (Δίων Κασσ. Μθ. 32. 33. Ν. 4. 5.) Προσηγορεύετο παρ' αὐτοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα βασιλεὺς τῶν βασιλέων, παρηκολουθεῖτο ὑπὸ Ῥωμαίου σωματοφύλακος, καὶ ὁ αἰχμάλωτος βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας Ἀρταβάζης διετάχθη νὰ ὑπηρετῇ αὐτήν. (Δίων Κασσ. Μθ. 39.) Δὲν εἶναι θαυμαστὸν ποσῶς ὅτι ὁ Αὐγούστου παρέστησεν εἰς τοὺς Ῥωμαίους τὸν Ἀντώνιον ὡς μαγευμένον παρὰ τῆς ἀλητηρίου Αἰγυπτίας (Δίων Κασσ. Ν. 26.

Καὶ δὲν ὥκνησε νὰ ὠφελθῇ ἐκ τῆς δυσαρεσκείας τὴν ὁποίαν ἐπέφερεν ἡ τοιαύτη διαγωγὴ τοῦ Ἀντωνίου καὶ νὰ προσπαθῇ ἀποφασιστικῶς νὰ καταστρέψῃ αὐτόν· ἐκπρύχθη λοιπὸν πόλεμος κατὰ τῆς Κλεοπάτρας καὶ οὐχὶ κατὰ τοῦ Ἀντωνίου, διὰ νὰ μὴ φανῇ ὅτι γίνεται τοῦτο ἕνεκα τοῦ πρὸς αὐτὸν θρόνου. (Δίων Κασσ. α. 6.) Ἡ Κλεοπάτρα ἐπέμενε νὰ συνοδεύσῃ εἰς τὸν στόλον τὸν Ἀντώνιον καὶ βλέπομεν ὅτι ἀφοῦ ἐπεσκέφθησαν τὴν Σάμον καὶ τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐπαναλαβόντες τὰς συνήθειας αὐτοῖς δημοσίας διασκεδάσεις καὶ εὐπαθείας, ἀντιπεριτάχθησαν κατὰ τοῦ Αὐγούστου εἰς τὸ Ἀκτιον. Ἡ Κλεοπάτρα συνεβούλευσε τῶνόντι τὸν Ἀντώνιον νὰ ὀπισθοχωρήσωσιν εἰς Αἴγυπτον, ἀλλ' ἡ ἐφοδὸς τοῦ Αὐγούστου ἐματαίωσε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τούτου, καὶ ἐπομένως συνήρθη ἡ διάσκημος εἰς Ἀκτιον ναυμαχία (31 Π. Χ.) διαρκούσης τῆς ὁποίας, ὅτε ἡ τύχη ἐφαίνετο ἀμφιβόουσα μεταξὺ τῶν δύο διαμαχομένων μερῶν, ἡ Κλεοπάτρα ἀπαυδῆσασα ἐκ τῆς ἀμφιβολίας καὶ φοβουμένη τὴν σφοδρότητα τῆς μάχης (Δίων Κασσ. Ν. 33) ἔδωκεν εἰς τὸν στόλον αὐτῆς τὸ σημεῖον τῆς ὑποχωρήσεως, προηγουμένη αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ. Εἰς μάτην ὁ Αὐγούστου παρηκολούθησε διώκων αὐτήν· αὕτη διευθύνθη εἰς Ἀλεξάνδρειαν, εἰς τὸν λιμένα τῆς ὁποίας εἰσῆλθεν ἐστεφανωμένης ἔχουσα τὰς πύργους τῶν πλοίων καὶ μετὰ μουσικῆς, ὡς νὰ ᾔητο νικητρία, φοβηθεῖσα μὴ συμβῇ στάσις εἰς τὴν πόλιν. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, τοῦτέστι νὰ κρατήσωσιν εἰς τὴν πειθαρχίαν τοὺς Ἀλεξανδριανούς, αὕτη καὶ ὁ Ἀντώνιος (οἵτινες εἶχον ταχέως πάλιν ἐνωθῇ) ἐκήρυξαν τὰ τέκνα αὐτῶν Αὐτοκράτορα καὶ Κλεοπάτραν ἐνῆλικα. Ἡτοιμάσθη τότε νὰ περασιπῇ ἐαυτὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἐπεμψε δὲ καὶ πρέσβεις εἰς τὰς πλησιοχώρους φυλάς ζητοῦσα βοήθειαν· (Δίων Κασσ. Ν. 6.) Εἶχεν ἔτι σχέδιον νὰ ἀποσυρθῇ εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἢ εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον καὶ πρὸς τοῦτο κατεσκευάζετο πλοῖα εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, κατὰ τὸν Δίωνα, ἡ ἐσκόπει νὰ μεταφέρῃ διὰ τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Σουέζ τὰ πλοῖα αὐτῆς εἰς τὴν θάλασσαν ταύτην, κατὰ τὸν Πλούταρχον. Ὅπως καὶ ἂν ᾔηται, ἐντοσούτω τὰς πρώτας ἀνελκομένας ναῦς κατέκαυσαν οἱ περὶ τὴν Πέτραν οἰκοῦντες Ἀραβες συναπολέσθη καὶ μετ' αὐτῶν ἡ ἐλπίς τῆς καταφυγῆς τῆς Κλεοπάτρας. Ἀνευδοιάστως ἀποκεφαλίσασα τὸν αἰχμάλωτον βασιλέα Ἀρταβάζην ἐπεμψε δῶρον τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐχθρόν του τὸν βασιλέα τῶν Μήδων ζητοῦσα βοήθειαν παρ' αὐτοῦ. Μὴ εὐρούσα δὲ ἐκ τοῦ πλησίον οὐδεμίαν ἐπικουρίαν ἀπεφάσισε καὶ ἡτοιμάσθη νὰ διαπραγματευθῇ μετὰ τοῦ Αὐγούστου,

καὶ ἐπεμψε πρὸς αὐτὸν πλησιάζοντα σκήπτρον καὶ θρόνον (ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Ἀντωνίου) σημεῖον τῆς ἀπὸ τοῦ θρόνου παρατιθέσεως αὐτῆς. Ἡ δημοσία τοῦ Αὐγούστου ἀπάντησις ἦτο νὰ παρατιθῇ τοῦ θρόνου καὶ νὰ υποβληθῇ εἰς δίκην· ἰδιαιτέρως δὲ ἐμήνυσεν εἰς αὐτὴν νὰ ἀναίρῃ τὸν Ἀντώνιον καὶ τῇ ὑπέσχετο νὰ διατηρήσῃ αὐτὴν εἰς τὸν θρόνον αὐτῆς. Μετέπειτα πάλιν Θύρσος ὁ τοῦ Καίσαρος ἀπελευθερός, ἔφερε πρὸς αὐτὴν παρομοίας συνθήκας, παρασχέας ἔτι ὅτι ὁ Αὐγούστου ἐτρόπῃ ὑπὸ τοῦ ἐρωτός αὐτῆς, ὅπερ πιστεύσασα καὶ βλέπουσα τὴν τύχην τοῦ Ἀντωνίου εἰς ἀπελπισμένην κατάστασιν, παρέδωκε τὸ Πηλούσιον εἰς τὸν Αὐγούστου, ἀπηγόρευσεν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἀλεξανδρείας νὰ ἐξέλθωσι κατ' αὐτοῦ καὶ ἐματαίωσε τὸ σχέδιον τοῦ Ἀντωνίου τὸ νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Ῥώμην, καταπέισασα τὸν στόλον νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτόν· Κατέφυγεν ἔπειτα εἰς τὸ παρ' αὐτῆς κτισθὲν Μαυσωλεῖον, ὅπου εἶχε συναθροίσει τοὺς πολυτιμωτέρους αὐτῆς θησαυροὺς καὶ διεκοίνωσε τὸν σκοπὸν αὐτῆς τοῦ νὰ δώτῃ πέρας εἰς τὴν ζωὴν αὐτῆς, ἐπὶ σκοπῷ νὰ φέρῃ διὰ τοῦ δελεάσματος τούτου πλησίον τῆς τῶν Ἀντωνίων καὶ νὰ ἀτραλίσῃ οὕτω τὴν σύλληψιν αὐτοῦ καὶ ταύτην κατὰ τὸν Δίωνα Κάσιον (Ν. 6, 8—11) ταῦτα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀναφέρονται καὶ ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου, ὅστις μολοντοῦτο παρουσιάζει τὴν ἀπιστίαν τῆς Κλεοπάτρας ἥτιον ἐπιφανῆ. Εἶπε νὰ εἰδοποιήσωσι τὸν Ἀντώνιον ὅτι ἀπέθανε, διὰ νὰ πείσῃ τρόπον τινα αὐτὸν νὰ συναποθάνῃ μετ' αὐτῆς· τὸ ἔρατήγημα τοῦτο, ἂν τῶνόντι τοιοῦτον προέθετο σκοπὸν, ἐπέτυχε πληρέστατα· ὁ Ἀντώνιος πληγώσας ἑαυτὸν θανατηφόρως ἀνελκύσθη εἰς τὸ ἡμιτελὲς μνημεῖον παρ' αὐτῆς καὶ ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς. Δὲν ἐτόλμησε ὡς τότε νὰ ἐνταμώσῃ τὸν Καίσαρα, μολοντί ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχε πλέον ζῶν, ἀλλ' ἔμενεν εἰς τὸ Μαυσωλεῖον, ἐτοίμη ν' ἀποθάνῃ ἀνέπαρουσιάζετο ἀνάγκη, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου εἶχε παρ' αὐτῇ ἀσπίδας καὶ ἄλλα ἰσθία ζῶα ἐτοίμα. Ὁ Αὐγούστους διανοούμενος νὰ λάβῃ αὐτὴν ζῶσαν εἶχεν ἀφαιρέσῃ πᾶν θανατηφόρον μέσον καὶ ἐζήτησε συνέντευξιν μετ' αὐτῆς. Τὰ θέλγητρα τῆς Κλεοπάτρας δὲν ἴσχυον νὰ μαλακώσωσι τὴν ψυχρὰν καρδίαν τοῦ Καίσαρος. Εἶπε μόνον εἰς αὐτὴν νὰ ᾔηται εὐθυμὸς καὶ νὰ μὴ φοβῇτε βίαν τινα. Βλέπουσα ἑαυτὴν εἰς ἀπελπισμένην κατάστασιν εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ μετενεχθῇ κατ' οὐδένα τρόπον αἰχμάλωτος εἰς Ῥώμην, ἀλλὰ νὰ θανατωθῇ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἦτον ἀνάγκη νὰ ἀμβλύνη τὴν ἄγρυπνον προσοχὴν τῶν φυλάκων αὐτῆς, κατάρθωσεν δὲ τοῦτο ὑποκριθεῖσα ὅτι ἦτον ἐτοίμη νὰ ὑπάγῃ εἰς Ῥώμην καὶ ἐτοιμάζουσα δῶρα διὰ τὴν σύζυγον τοῦ Αὐγούστου Λιβίαν. Τὸ τέχνημα τοῦτο ἐπέτυχεν καὶ ἠδυνήθη οὕτω νὰ θανατωθῇ μεταχειρισθεῖσα ἀσπίδα ἡ δηλητηριασμένη κνηστίδα (Δίων Κασσ. Ν. 14. Πλουτ. Ἀντ. 85. 86.) τὸν πρῶτον τρόπον παραδέχονται οἱ πλείστοι τῶν συγγραφέων. (Suet ang. 17. Γαληνὸς περὶ θηριακῆς πρὸς Πίσωνα σελ. 460. ἐκδ. Βασιλ. Vell. Pat ii, 87.)

Ἡ Κλεοπάτρα ἀπέθανε 30 ἔτη Π. Χ. τὸ 39 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῆς, 22 βασιλεύσασα ἔτη, καὶ ἐν αὐτῇ ἐτελειώσεν ἡ δυναστεία τῶν Πτολεμαίων ἐν Αἰγύπτῳ· αὐτὴ εἶχε τρία τέκνα ἐκ τοῦ Ἀντωνίου, τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν Κλεοπάτραν διδυμα, καὶ Πτολεμαῖον τὸν ἐπονομασθέντα Φιλαδελφον. Οἱ ἐπικρατέστεροι χαρακτικῆς αὐτῆς ἦσαν ἡ φιλοδοξία καὶ ἡ ἡδονή· ἡ ἱστορία πληροφορεῖ ἡμᾶς ὅτι τὸ πρῶτον ἦτο τὸ ἰσχυρότερον παρ' αὐτῇ αἶσθημα, τὸ δὲ δευτερον μετεχειρίζετο πολλάκις ὡς μέσον πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ πρώτου. Εἰς ὅλας δὲ τὰς περὶ τῆς πολυτελείας καὶ ἀφειδῶν δαπανῶν αὐτῆς διηγήσεις ὑπάρχει μεγαλεῖον καὶ λαμπρότης τις τὰ ὅποια καλλύνουσιν αὐτάς. (Ἰδ. Pin. H. N. IX. 58). Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς εὐτυχίας αὐτῆς ἡ ἀλοζωνία τῆς ἦτον ἀπεριόριστος, ἡ γὰρ νὰ ὀρκίζεται ἐν ὀνόματι τοῦ Καπιτωλίου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡλιπίζε νὰ βασιλεύσῃ μετὰ τοῦ Ἀντωνίου ἦτον φιλοκερδής, διὰ νὰ δύναται νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὰς ἀσωτείας τῆς, καὶ σκληροκάριος. Τούλαχιστον δὲν ἐφείδετο τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων, ἐὰν τοῦτο ἐσύμφερεν αὐτῇ· ἦτο Καίσαρ μὲ γυναικείας φαντασιοπληξίας. Τὰ διανοητικὰ αὐτῆς προτερήματα ἦσαν μεγάλα καὶ ποικίλα· ἐγνώριζε γλῶσσας πολλὰς (Πλουτ. Ἀντ. 27), ἐνῶ οἱ προκατόχοι αὐτῆς δὲν ἤξευρον οὐδ' αὐτὴν τὴν Αἰγυπτιακὴν· καὶ τινες εἶχον λησμονήσει τὴν πατρογονικὴν αὐτῶν Μακεδονικὴν. Μεταξὺ δὲ τῶν πολυτελειῶν τῆς εἶχε καὶ πρὸς τὰ γράμματα ἀγάπην καὶ κρίσιν· ἐπρότιθεσεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἀλεξάνδρειας τὴν τῆς Περγᾶμου, τὴν ὁποίαν εἶχε προσφέρει πρὸς αὐτὴν ὁ Ἀντώνιος.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

Ο ΙΜΑΜΗΣ

Ἀρχηγὸς τοῦ Δακὰρ καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ ποταμοῦ ὁ Ἀγ. Ἀνδρέας.

Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1831, ἡ φρεγάτα Ἑρμιόνη, διοικουμένη ὑπὸ τοῦ Κ. Βρού, περιέπλεε τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς. Ἡ θέα τῆς Γορέας, καθιδρύματος Γαλλικοῦ κειμένου εἰς γείτονά τινα νῆσον τοῦ Πρατίνου ἀκρωτηρίου, ἐφάνη πλησίον αὐτῆς. Ἀντικρὺ δὲ, δυτικῶς, εἰς τὰς ὄχθας μικροῦ κόλπου, ὕψουται πλῆθος καλυδῶν καλούμενον Δακάρ· ἐκεῖθεν οἱ κάτοικοι τοῦ φρουρίου καὶ τὰ προτορμιζόμενα πλοῖα, προμηθεύονται ξύλα πρὸς καύσιμον. Τὸ χωρίον τοῦτο, ὡς καὶ τὰ γεινιχάζοντα, ἀπετέλει ἄλλοτε μέρος τοῦ βασιλείου τοῦ Καῦὼρ (Kayor), Ἀλλὰ τῷ 1765, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κράτους (Damel) τὸ παρεχώρησεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὡς καὶ τὸ Βέν, ἀπέχον ὀλίγον πρὸς βορρᾶν· ἀλλ' ἡ κατοχὴ τῶν Γάλλων ὑπῆρξε βραχεῖα, διότι ἐπανάστασις, κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους τῶν μαύρων ὑποκινήθησα ἀφῆρσεν ἀπὸ τὴν Γαλ-

λίαν τὰ παραχωρηθέντα χωρία καὶ ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν ὄλην τοὴν ἐπικράτειαν.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1798, οἱ Μαῦροι τοῦ Πρασίνου ἀκρωτηρίου σχηματίζουν σιμαχικὴν δημοκρατίαν τρισκαίδεκα χωρίων, ἧς ἀρχηγὸς ἦτο πρὶν τοῦ 1831 ὁ τοῦ Δακάρ, ὅστις, διὰ τῆς φρονήσεώς του, τῆς ἀνδρείας του καὶ τῶν πρὸς τοὺς ἡγεμόνας τοῦ Γορείου σχέσεών του, εἶχε λάβει τὴν πρωτοκαθεδρίαν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν γερόντων, περιβληθεὶς δύναμιν δικτατορικὴν ἐπὶ τῶν ἄλλων Μαύρων. Ἀλλ' ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ μωαμεθανισμοῦ εἰς τὸ Δακάρ, παρεκκολληθεῖτο, ὡς συμβαίνει πάντοτε, ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἱμάμου ἦτοι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς θρησκείας, ὅστις, εὐάγωγος, πανούργος καὶ μὲ ἀκάματον πεπροικισμένον ἐπιμονὴν, μετεχειρίσθη τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἱνα καταστήτῃ αὐτὴν ἀνωτέραν τῆς τοῦ ἐνδεοῦς ἀρχηγοῦ· ἀλλὰ τῷ 1831 ἐξεθρονίσθη καὶ ἀντικατέστη διὰ τοῦ Ἀραβὸς ἱερέως, ὁπῆγε δὲ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πλοίαρχον τῆς Ἑρμιόνης καὶ ἐνῶ ἐκαθίτο ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, εἰς τῶν ἀξιωματικῶν, ὁ Κ. Ρουλιέρ ἐχάραξεν κατεσπευσμένως τὴν παροῦσαν εἰκόνα.

Ἀπὸ τὸ Πράσινον ἀκρωτήριο ἡ Ἑρμιόνη διευθύνθη πρὸς τὴν Γουϊνέαν, προσορμισθεῖσα ἀπέναντι τοῦ πλατέως ποταμοῦ τοῦ ἐπικαλουμένου ὁ Ἀγ. Ἀνδρέας εἰς τὰ παράλια τοῦ Dents. Ὅλος ὁ τόπος τὸν ὁποῖον διαβρέχει ὁ ποταμὸς καὶ αἱ πλησίον χώραι, κεκαλυμμένα ἀπὸ λαμπρὰ χόρτα, παριστῶσι θέσεις δροσερωτάτας. Οἱ κάτοικοι αὐτὰς Μαῦροι εἶναι ῥω-